

Зрозуміло, що жодна модель національної стратегії регулювання процесів транснаціоналізації виступає своєрідною критичною формою, а тому в чистому вигляді застосовуватись не може. Це зумовлено тим, що жодна держава не в змозі забезпечити повний доступ до різного роду ресурсів, які потребує сучасна економічна система. Формування національної стратегії являє собою певний симбіоз окремих їх характеристик, більшістю яких і встановлюється рівень лібералізації чи протекціонізму.

Процес посткризової транснаціоналізації 2010 року та розвиток ПП характеризувалися певним піднесенням, що поставило край негативним тенденціям 2009 року. Зокрема, в 2010 році валовий обсяг ПП в світі перевищив 1,2 трлн. дол., причому його динаміка дає можливість прогнозувати подальше його зростання, яке 3-4 роки досягне рівня до кризових показників. При цьому, лідируючі позиції щодо вивозу і ввозу капіталів в цих процесах належать економічно розвинутим державам. А тенденція вивозу і ввозу капіталів в світі серед найбільших держав інвесторів змінювалася на те, що внаслідок кризи більшість держав реінвестували раніше вивінені капітали, балансуючи, тим самим, прихід і відкат інвестиційних потоків.

Зовсім інша картина спостерігається в сфері позитивних

Михайлишин Л.

Івано-Франківський університет пра-
імені Короля Данила Галицького

УДОСКОНАЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ СТРАТЕГІЙ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ У СФЕРІ ТРАНСНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ.

Загальний вплив глобалізації вимагає глибокого удосконалення регулювання транснаціоналізації та діяльності ТНК. Вектори сучасного регулювання діяльності ТНК в основному відстоюють інтерес держави.

Система регулювання діяльності ТНК включає в себе наднаціональне регулювання (нормативно-правові акти ООН і ОЕСР), регіональне регулювання (багатосторонні інвестиційні договори, які укладаються в рамках окремих інтеграційних об'єднань чи між окремими державами) та національне регулювання (галузі корпоративних відносин, ринку приватизації, податкове, регулювання експертизи інвестиційних проектів і т.д.) [1].

Ключовим напрямом реформування цих процесів повинні стати національні стратегії регулювання тоді як загальносвітові та регіональні засоби регулювання повинні виступати певними орієнтирами.

Центральною ланкою системи удосконалення напрямів регулювання процесів транснаціоналізації економічної діяльності повинні виступити національні економічні системи, за допомогою яких формується добробут суспільства в світі. Більше того, національна економіка виступає найбільш гнучкою одиницею глобалізації і, будучи основним суб'єктом, повинна постійно пристосовуватись до зрушень в цьому процесі.

Розробка національних стратегій інвестиційного лібералізму та протекціонізму в регулюванні процесів транснаціоналізації повинна будуватись в контексті окремих факторів і виходити з рівня макроекономічного розвитку держ

інвестиційного капіталу, іноземне інвестування і участь держави у процесі приватизації мають розглядатися виключно як імпульс до економічного зростання.

1. Рокач В. Транснаціональні корпорації: навчальний посібник / [В.Рокач, Т65 О. Плотнік В.Новицький та ін.] - К.: Таксон, 2001. - 304с..
2. UNCTAD, World Investment Report 2010: Transnational Corporations, and the Infrastructure Challenge. – New York and Geneva : UNITED NATIONS, 2010 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.unctad.org>